

СОЦІАЛЬНА ЗАХИЩЕНІСТЬ ДІТЕЙ-ІНВАЛІДІВ ЯК ОДНЕ З ГОЛОВНИХ ЗАВДАНЬ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Мироненко Тетяна Євгенівна, кандидат юридичних наук, завідувач кафедри представництва інтересів громадян і держави у суді та нагляду за додержанням і застосуванням законів Національної академії прокуратури України

Мороз Інна Вікторівна, кандидат педагогічних наук, доцент Київського славістичного університету

В Україні спостерігається тенденція збільшення загальної кількості інвалідів, у тому числі дітей. Так, в державі при скороченні загальної чисельності населення за останні п'ять років на 2%, частка людей з інвалідністю збільшилась на 5,9%. В країні понад 165 тисяч дітей у віці до 18 років – інваліди. Головними причинами в структурі інвалідності дітей займають вроджені аномалії, хвороби нервової системи, розлади психіки та поведінки [6].

За останні роки (2011-2012) державою зроблено кроки щодо поліпшення стану вказаної категорії дітей. Такими Законами України, як: „Про реабілітацію інвалідів в Україні”, „Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам”, „Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні”, „Про соціальні послуги” підвищено розмір надбавок на догляд за дитиною-інвалідом, збільшено суму на поховання, встановлено нові норми щодо захищеності трудових прав інвалідів, у тому числі дітей, щодо створення умов для безперешкодного доступу інвалідів до соціальної інфраструктури, розширено пільги щодо проїзду зазначеної категорії осіб тощо [1,3,4,5].

Вже тривалий час діють норми окремих законів, що передбачають привілеї при вступі вказаної категорії інвалідів до вищих навчальних закладів [1,2].

Уперше в Україні законодавчо врегульовано питання інклюзивного навчання та прийнято Концепцію розвитку інклюзивної освіти, затвердженої наказом Міністерства освіти і науки України від 01.10.2010 року №912 [8, с.51-60].

Інклюзивне навчання представляє собою комплексний процес забезпечення рівного доступу до якісної освіти дітям з особливими освітніми потребами шляхом організації їх навчання у загальноосвітніх навчальних закладах на основі застосування особистісно орієнтованих методів навчання, з урахуванням індивідуальних особливостей навчально-пізнавальної діяльності таких дітей.

Заслугує на увагу досвід міжнародного співробітництва України із зазначених питань: розроблюється та проходить апробацію модель інклюзивного навчання у контексті українсько-канадського проекту „Інклюзивна освіта для дітей з особливостями психофізичного розвитку в Україні” (2008-2013 роки); вивчається досвід упровадження інклюзивного навчання в Росії та Білорусії; укладено угоди про спільну співпрацю та обмін досвідом між загальноосвітніми навчальними закладами № 15 м. Біла Церква та № 1008 м.Москви, налагоджено співпрацю між Львівським навчально-реабілітаційним центром „Левеня” та Інститутом корекційної педагогіки Російської академії освіти; підписано угоду про співпрацю з Росією з питань організації роботи з наукової діяльності у даній сфері тощо [7, с.43, 73].

Разом з тим, як засвідчили прокурорські перевірки, центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування не в повній мірі забезпечують виконання вимог законів щодо захисту прав дітей з обмеженими фізичними можливостями, не вживають заходи щодо запобігання інвалідності.

Перевірками виявлено низку проблем державного рівня, чим змушено уповноважених на те посадових осіб звернути особливу увагу на недопущення зростання соціальної напруги з приводу майнової нерівності, суворо дотримуватись вимог законодавства щодо соціального захисту вказаної категорії громадян.

На виявлені порушення чинного законодавства внесені відповідні документи прокурорського реагування. Винних посадових осіб притягнуто до передбаченої законом відповідальності [9].

Список використаних джерел:

1. Закон України від 21 березня 1991 року № 875 – XII в редакції від 14.01.2012 "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні" // Відомості Верховної Ради України – 1991 - № 21 – ст. 252.
2. Закон України від 28 лютого 1991 року № 796 – XII "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" // Відомості Верховної ради України – 1991 - № 16 – ст. 200.
3. Закон України від 16 листопада 2000 року "Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам" в редакції від 01.01.2012 // Відомості Верховної Ради України – 2001 - № 1 – ст. 21.
4. Закон України від 6 жовтня 2005 року N 2961-I „Про реабілітацію інвалідів в Україні” в редакції від 01.01.2012 // Відомості Верховної Ради України (ВВР) – 2006 – N 2-3 – ст.36.
5. Закон України від 19 червня 2003 року № 966-IV „Про соціальні послуги” в редакції від 15.08.2012 // Відомості Верховної Ради України (ВВР) – 2003 – N 45 – ст.358
6. Інтерв'ю народного депутата України Т.Бахтєєвої УНІАН [Електронний ресурс]. Офіційний сайт УНІАН – здоров'я – Режим доступу: <http://health.unian.net/ukr/detail/227115>
7. Державна доповідь про становище дітей в Україні за 2010 рік Державний ін-т сімейної та молодіжної політики, 2011. – ст.316
8. Концепція розвитку інклюзивної освіти, затверджена наказом міністерства освіти і науки України від 01.10.2010 року №912 Інформаційний збірник нормативних документів Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України 01.10 – 01.10.11. – ст.443
9. Матеріали колегії Генеральної прокуратури України „Про стан додержання законів та правозахисної діяльності органів прокуратури у сфері соціального захисту інвалідів” квітень 2011 рік м.Київ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: офіційний Інтернет портал Генеральної прокуратури України <http://www.gp.gov.ua/ua/index.html>

ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДОТРИМАННЯ ПРАВ НЕПОВНОЛІТНІХ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Ніколенко Дмитро Олександрович, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри прикладної педагогіки та роботи з персоналом НАВС

Наполегливі кроки України на шляху розбудови демократичного суспільства за останні роки досягли поставленої мети – наша держава визнана міжнародним співтовариством як цивілізована країна з високим рівнем морально-етичних принципів та культурно-історичною спадщиною. Разом з цим, цілеспрямована і планомірна діяльність держави яка спрямована на профілактику та боротьбу із злочинністю, пов'язана із проблемами дотримання захисту прав людини.

Проблема дотримання захисту прав неповнолітніх з особливими потребами в умовах позбавлення волі на сучасному етапі демократичних трансформацій нашого суспільства є проблемою маловивченою, що і обумовлює її актуальність.

Підлітки-олігофрени – це діти, у яких внаслідок органічного ураження мозку спостерігається порушення нормального розвитку психічних, особливо вищих пізнавальних процесів (активного сприймання, опосередкованих процесів пам'яті, словесно-логічного мислення, мови тощо). Для них характерна наявність патологічних рис в емоційно вольовій сфері, підвищення збудливості або, навпаки, інертність, складнощі